

N. Jensen: Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (D. Müller), der først havde Ordet i denne Sag, udtalte som et Argument mod denne Lov, at de tidligere Lovgivere ikke havde fundet sig beføiede til at træffe saadanne Foranstaltninger; det er klart, at en saadan Indsigelse har det tilfælles med mange af den ærede Rigsdagsmands øvrige Indvendinger, at den betyder overordentlig lidt, thi vi sidde jo netop her for at raade Bod paa, hvad de tidligere Lovgivere have forsømt; hvis de havde truffet Bestemmelser, der vare gavnlige og tilstrækkelige for vor Tid, vilde det jo være aldeles overflødig, at vi vare her. Forøvrigt har den ærede Rigsdagsmand selv været meget virksom med at forandre Lovbestemmelser, som skrive sig fra tidligere Tider, f. Ex. Renteloven og Næringsloven, og det undrer mig derfor, at han saa stærkt priser de tidligere Lovgiveres Visdom, naar en Lov som denne kommer frem. Den samme ærede Rigsdagsmand har gjort den Bemærkning, at man, ved at vedtage en saadan Lov, vilde svække Egtteskabets Betydning, eller, som han udtrykte sig, man vilde underkjende Egtteskabets Hellighed og navnlig det christelige Moment i samme; men det gjør man paa ingen Maade, thi Staten erkjender og opfatter Egtteskabet slet ikke paa denne Maade, og en Lov som denne kan derfor ikke underkjende Egtteskabets Betydning i saa Henseende. Saa snart Staten har givet Folk, hvad enten de ere Christne eller ikke, f. Ex. Søberne, Ret til at gifte sig, og det har den jo gjort, saa har den derved betegnet, at det christelige Moment ikke, for Statens Vedkommende, er nogen nødvendig Betingelse for Egtteskabets Gyldighed; — hvad Vægt man vil tillægge det christelige Moment i Egtteskabet, er en reen personlig Sag, som ikke i mindste Maade vedkommer Staten. Jeg troer, at det er en Forveksling af Standpunkter, som har gjort sig gjældende hos forskjellige af de ærede Talere, idet de altfor meget have talt fra det Standpunkt, hvorpaa de staae som Personer, som Medlemmer af Folkekirken, og ikke have tænkt paa i et Forhold som dette at stille sig paa det Standpunkt, hvorpaa det her alene kommer an, nemlig paa Statens Standpunkt; fra Statens Synspunkt er det aldeles ligegyldigt,

om den, der gifte sig, er Christen eller ikke. Den samme ærede Taler har fremdeles sagt, at et Lovforslag som dette vilde vække Anstød, deels hos de Ubesteede i Landen, den lavere Deel af Befolkningen, om jeg maa bruge dette Udtryk, deels hos Qvinden. Den første af disse Indsigelser mod Lovforslaget har fundet Understøttelse hos den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 2den Valgkreds (Kroggh), som ogsaa meente, at Lovforslaget vilde vække et saadant Anstød, ligesom han ogsaa yttrede, at det vilde paalægge den fattigere Deel af Befolkningen visse Udgifter; han var meget søm for den fattigere Deel af Befolkningen og over den nye Udgifter, som ved dette Forslag bleve paaførte denne Deel af Befolkningen, men jeg beder de ærede Herrer betænke, om de overordentlig fattige Folk ville af nogen Præst blive viede for bedre Kjøb, end her er foreslaaet, ligesom der jo ogsaa kan skee en yderligere Redfættelse i de særdeles lave Gebyrer, som den ærede Forslagsstiller har opstillet. — Man har sagt, at den foreslaaede Frihed vilde overhovedet vække Anstød i selve Folkekirken; det er et Spørgsmaal, som jeg ikke anseer mig for competent til nærmere at besvare; men jeg vil dog tillade mig at bringe i det ærede Things Erindring, at den Tvang, som nu finder Sted, ogsaa kan vække Anstød; thi de ville Alle vide, at det ikke er mange Aar siden, at vi saae en Mand med stor Voldsomhed storme løs i denne Retning og ganske vist vække en overordentlig større Forargelse end dette Lovforslag, hvis det vedtages, vil kunne bevirke. Det er altsaa ikke alene Friheden og den ringere Tvang, som dette Lovforslag paalægger, der kan vække Anstød, men ogsaa den nu bestaaende Tvang kan vække overordentlig meget Anstød. — Med Hensyn til den anden Indsigelse, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (D. Müller) gjorde, at Qvinden skulde føle sig besværet ved at træde frem for den borgerlige Dyrighed i et Forhold som det her omhandlede, da kan jeg ikke, og jeg siger det til Qvindens Roes, troe det; jeg vil ikke troe, at nogen Qvinde, der skulde være moden til at indgaae Egtteskab, skulde have nogensomhelst Bamskelighed ved at gaae hen til Dyrigheden og erklære, hvad hun har besluttet sig til, skulde have nogen Bamskelighed ved at indgaae denne